

osob tímto předpisem z volitelnosti vyloučených, bylo tedy zapotřebí vyšetřiti a zjistiti, zda okr. zprostředkovatelná práce v P. jest součástíkou úřední organizace okr. výboru (osk), pokud se týče, zda jest to ústav osk-í spravovaný či samostatný ústav okresní mimo rámec úřední organizace okr. výboru postavený a v posledním případě zase, zda správce jmenovaného ústavu jmenován byl na své místo u onoho ústavu systemisované jako vlastní úředník tohoto ústavu, či snad jen ze statu úřednictva zastupitelského okresu tam místo správce zastává, zůstáváje úředníkem okr. výboru (osk).

Žal. úřad vycházel z právního názoru, že úředník okresního ústavu a úředník okr. výboru jest za všech okolností pojem totožný, a že ten i onen jsou vyloučeni z volitelnosti do zastupitelstva obce, která podléhá dozorcí moci dotčeného okr. výboru (osk), pročež opomenul zjistiti skutkové okolnosti dle hořejšího výkladu pro rozsouzení věci rozhodné a založil své rozhodnutí na neúplné a nedostatečné skutkové podstatě. Tato neúplnost zabránila nss-u bezpečně prozkoumati nař. rozhodnutí po stránce jeho zákonnosti, pročež bylo rozhodnutí toto zrušiti podle § 6, odst. 2 zák. o ss.

Č. 4183.

Horní právo. — Administrativní řízení: Všeobecná plná moc daná spoluvlastníky dolových měr neopravňuje zmocněnce k tomu, aby jménem vlastníků mohl u příslušného horního úřadu žádati za výmaz oněch dolových měr.

(Nález ze dne 1. prosince 1924 č. 18.489.)

Věc: Dědicové Jana Ant. Z.-a v N. proti ministerstvu veřejných prací o platnosti vzdání se dolových měr.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Podáním z 5. října 1922 požádal profesor Eduard B., jakožto zmocněnec dědiců po Janu Ant. Z. báňské hejtmanství v Praze za výmaz 15 jednoduchých, 2 dvojitých dolových měr a 4 přebytků ve V., náležejících zmíněným dědicům, poněvadž prý jsou již úplně vyrubány a bezcenné. Usnesením z 24. října 1922 vrátilo b. hejt. podání žadateli s tím, že nemá plné moci vzdáti se uvedených dolových měr, poněvadž jeho plná moc jako administratora neopravňuje ho vzdáti se báňských entit. Usnesení toto opíralo se o plnou moc z března 1910, založenou u b. hejt. v Praze, dle níž byla na profesora B. přenesena administrace resp. plná moc k dalšímu vedení záležitostí hor, náležejících dědicům Z-ovým ve V.

Odvolání z usnesení toho podané zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím s poukazem na § 1008 o. z. o.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Na sporu jest otázka, byl-li úřad oprávněn odmítnouti bez meritorního projednávání žádost podanou k němu shora uvedeným zmocněncem. Nemůže býti o tom sporu, že úřad byl nejen oprávněn, nýbrž i povinen prve, než se pustil do meritorního zkoumání žádosti té, zkoumati legitimaci oné osoby, jež se na něj obracela jménem osob. jimž

příslušela dispozice s dolovými měrami, o něž tu jde. Podkladem pro toto zkoumání mohla mu býti jediné — jak stížnost sama doznává — plná moc založená u úřadu samého. Tato plná moc, jak stížnost rovněž připouští, jest pouhou plnou mocí všeobecnou, aniž v ní jest uvedeno, že zmocněnec jest oprávněn vzdáti se bezplatně jménem vlastníků nějakých majetkových práv jim příslušejících. Proto báňský úřad odvolav se na ustanovení § 1008 o. z. o. neuznal tuto plnou moc za dostatečnou, aby na základě jejím mohl zmocněnec vzdáti se jménem vlastníků dolových měr jim příslušejících. Úřad opíral se tu zřejmě o onen předpis tohoto §, dle něhož k bezplatnému vzdání se práv jest třeba zvláštní na tento úkon svědčící plné moci.

Stížnost tu namítá především, že úřad neprávem užil § 1008 o. z. o., neboť dle § 1, o. z. o. upravuje zákon ten pouze soukromá práva a povinnosti jednotlivých občanů mezi sebou, kdežto zde jde o vzdání se dolových měr, tedy o vzdání se oprávnění veřejnoprávního ke státu.

Této námitce nelze dáti za pravdu, neboť nehledě k tomu, že o. z. o. přes znění svého § 1 obsahuje ve skutečnosti celou řadu ustanovení, jež buďsi upravují poměry ryze veřejnoprávní (na př. státní občanství), nebo zase poměry takové, jež stejně zapadají do práva soukromého jako veřejného, nedovolal se žal. úřad cit. zák. ustanovení jakožto normy upravující právní poměr osob zde zúčastněných ke státu, nýbrž právě zmocněnecký poměr mezi dědici a jejich administrátorem, tedy soukromoprávní poměr mezi jednotlivými obyvateli tohoto státu, pročež právem opřel své rozhodnutí o cit. zákonné ustanovení.

Stížnost dovozuje dále, že plná moc opravňující zmocněnce k vedení celé správy a k řízení provozu dolů podle jeho nejlepšího vědomí a uznání dává mu právo k vzdání se dolových měr. Námitka tato brojí proti jasnému znění zákona, dle něhož pro takovéto jednání jest zapotřebí zvláštního zmocnění, znějícího na ten který úkon, jest tedy námitka ta zřejmě bezdůvodná.

Stejně jest tomu konečně i s poslední námitkou stížnosti, že v daném případě nejde o bezplatné vzdání se, poněvadž prý majitelé hor získávají tím osvobození od povinnosti platiti z oněch bezcenných dolových měr daně. Okolnost tato jest pouhým motivem a faktickým důsledkem vzdání se dolových měr, na skutečné povaze tohoto právního jednání však ničeho nemění.

Jest tedy stížnost ve všech směrech bezdůvodnou i slušelo ji zamítnouti.

Č. 4184.

D á v k a z e z á b a v: * Ustanovení § 3 č. 1 pravidel o vybírání obecní dávky ze zábav (nařízení č. 143/22), pokud jím byly taneční hodiny vyloučeny z osvobození od této dávky, i když výhradně slouží účelům vyučovacím, jest v rozporu se zákonem a jest proto neplatné.

(Nález ze dne 2. prosince 1924 č. 21.203).

V ě c: Josef B. v Č. proti okresní správní komisi v J. o dávku ze zábav.